

DECLARACIÓ DEL GRUP GERMINAL DAVANT DE LA CRISI SOCIAL I POLÍTICA DE MÈXIC

- **Tota la classe obrera, tot el poble de Mèxic per la victòria d'Oaxaca!**
- **Ni Ulisses Ruiz ni recanvi, tot el poder a l'Asamblea Popular de los Pueblos de Oaxaca!**
- **La resposta al frau electoral no és López Obrador, és l'extensió i centralització de les Assembles Populars a tots els nivells per tots els estats de Mèxic**

Per un Govern dels obrers i camperols de Mèxic!

Una profunda agitació social i política sacsa tota Llatinoamèrica. Després dels aixecaments populars d'Argentina i Equador, de l'inici d'un procés revolucionari a Bolívia, dels grans moviments de masses antiimperialistes a Veneçuela, de la vaga general d'un mes en Panamà, ara és Mèxic que entra en acció, amb la força que li atorga el seu important pes econòmic i demogràfic en el conjunt d'Iberoamèrica.

Les vagues obreres amb ocupació. La victòria de Sicartsa.

Una explosió el 19 de febrer del 2006, en la mina de *Pasta de Conchos* (65 miners morts) que palesà la quasi absència de manteniment i inversió en seguretat laboral en el conjunt de les mines del país, ha estat el detonant d'una onada de llargues vagues en la mineria i gran metall. Vagues que han tingut com a eix la reacció contra l'intent de la Secretaria de Treball de Fox de destituir administrativament i perseguir judicialment el secretari general del *Sindicato de Mineros y Metalúrgicos*, Napoleón Gómez Urrutia. Contra la intervenció del govern en la vida sindical i convocades de forma dislocada per la mateixa direcció del sindicat, han esclatat en els darrers 5 mesos 137 vagues 'il·legals'. D'elles, la major part amb ocupació obrera permanent de les instal·lacions, i algunes tan dures i llargues que han durat més de quatre mesos (la mina de *La Caridad*, en *Nacozari*) i tan victorioses com la que ha paralytitzat Sicartsa (la segona siderúrgica més gran de Llatinoamèrica) durant 142 dies fins al 23 d'agost, després dels quals han assolit les reivindicacions fonamentals més el cobrament del 100 % dels salaris del dies de vaga... malgrat que al cost de 2 morts el 20 d'abril, en un intent fallit de la policia estatal per recuperar a sang i foc les instal·lacions ocupades.

La vaga de mestres i l'Asamblea Popular de los Pueblos de Oaxaca (APPO)

Paral·lelament a les vagues mineres i metal·lúrgiques, en Oaxaca començà el 22 de maig una vaga indefinida dels 70.000 mestres d'aquest Estat. La convocatòria la fa (després d'un procés congregual i assembleari ampli) la Secció XXII del sindicat d'ensenyament SNTE-CNTE, que trencà en els '80 amb el sindicalisme priista ("charrismo"). La reivindicació central, '*rezonificación*' del magisteri d'Oaxaca, implica un increment salarial sensible i es reclama en funció de la vida cara d'aquest Estat mexicà. Hi ha també reivindicacions que afecten els pares, com és ara la de textos gratuïts per als alumnes i l'increment del 100 % en les despeses en beques i desdjunis escolars. Però no sols es convoca vaga. Les assemblees aproven desplaçar-se massivament a la capital de l'Estat, Oaxaca de Juárez, per a establir un '*plantón*' (una acampada) permanent en el centre històric de la ciutat, en i al voltant del Zócalo, la plaça principal. Milers de mestres estableixen el '*plantón*' ocupant 59 carrers sota tendals i el sindicat organitza les emissions de *Radio Plantón*, el seu primer altaveu.

Dia rere dia de *plantón* i de negativa de les autoritats de l'Estat a negociar, els mestres van soldant una solidaritat social fortíssima, que es mostra creixent en cada manifestació que convoquen ('*megamarcha*') per la millora de l'ensenyament públic. El 2 de juny concentren 80.000 persones, el 7 de juny, 200.000. **El 10 de juny, l'assemblea estatal de la secció 22 del SNTE aprovà un pronunciament per a boicotejar les eleccions del 2 de juliol.**

El 14 de juny, a les quatre trenta de la matinada, Ulisses Ruiz, governador priïsta de l'estat, dona l'ordre del desallotjament violent "*a como de lugar*" del *plantón* en el centre de la ciutat enviant uns 1500 policies estatals antimotins, amb pals, armes de foc, gossos ensinistrats i bombes de gas lacrimogen i de pebre. La policia pren per assalt les instal·lacions de la Secció XXII i de *Radio Plantón*. Un helicòpter llença bombes d'aquells gasos sobre la multitud. Hi ha desenes de ferits, alguns de gran gravetat. Es reporten morts sense confirmar. Però la batalla és de tal calibre que la policia ha de retirar-se quatre hores després i els mestres reprenen el Zócalo. Els manifestants capturen quatre uniformats, entre ells el **sots-director operatiu de la Policia Ministerial**.

Res serà ja igual en Oaxaca des d'aquest dimecres negre. A partir d'aquest dia tota la ciutat s'aixeca i la **demanda principal del moviment serà la destitució d'Ulisses Ruiz Ortiz (URO)** i el seu govern. La vaga general espontània esclata en la capital i paralitza per complet altres ciutats, com Pinotepa Nacional. Aquest dia i el següent són assaltats almenys 20 ajuntaments i ocupats pels manifestants constituïts en assemblea permanent.

La direcció sindical fa aigües davant d'un moviment que s'escapa del seu control i del marc de respecte bàsic a l'estat burgès. El dia 15, Enrique Rueda Pacheco, dirigent de la secció 22 del SNTE-CNTE, anuncia una treva del *plantón* en el Centre Històric i el retir del Zócalo d'aquesta ciutat. En roda de premsa explica que aqueixa treva s'ha acordat amb la Secretaria de Governació ('Segob', el ministeri d'Interior), després de la intermediació de personalitats de l'Estat. Primer moviment obertament traïdor per a desactivar la mobilització. Inútilment. El *plantón* no s'alça ni hi ha treva.

La '*tercera megamarcha*', el 16 de juny fou interminable. 15 km de manifestants. Mestres, treballadors de tots els sindicats, pares, alumnes, universitaris... Més de 300.000 persones. La major manifestació, fins aqueix moment, de la història d'aquest Estat.

El 17 de juny es conforma, a iniciativa de les assemblees de mestres, l'*Asamblea Popular del Pueblo Oaxaqueño* (APPO). Es tracta inicialment d'una convocatòria de front únic d'organitzacions socials i polítiques d'allò més variat, per a combatre per la destitució d'URO.

El desenvolupament de l'Asamblea Popular de los Pueblos de Oaxaca en relació a l'aixecament popular

L'acta de la primera reunió de l'APPO relata la participació de representants de 79 organitzacions socials, 5 sindicats i 10 representants d'escoles de diversos nivells i pares de família. S'hi decideix estructurar-se organitzativament amb caràcter executiu i no sols deliberatiu. La següent sessió, el 20 de juny, pren ja les decisions polítiques i organitzatives que corresponen a la direcció del moviment en el seu conjunt. L'executiva de la secció 22 del SNTE-CNTE ha perdut el monopoli i d'ara en avant lluitarà una vegada i una altra, com veurem més tard, per tal de separar les bases magisterials de l'APPO i avortar el desenvolupament d'una rebel·lió que pren caràcter revolucionari, amb accions massives de bloqueig d'accessos a la ciutat, assalts a locals de la policia, preses de mitjans de comunicació, ocupació i tancament de seus oficials.

Mentre, el govern estatal d'Ulisses Ruiz fa diversos gestos de tancaments patronals, manifestacions reaccionàries i enviaments nocturns de sicaris armats a atacar grups dispersos o intentar recuperar ràdios ocupades. Hi ha dos morts, però no aconsegueix reprendre el control de la ciutat sinó que, per contra, enardeix més les masses. D'altra banda, Fox tampoc atén els seus precs d'intervenció federal, inserit el país en una campanya electoral que culminarà el 2 de juliol amb unes eleccions presidencials. Eleccions clarament fraudulentas en què es declararà president a Felipe Calderón, el candidat del PRI-PAN, per un marge oficial del 0.56% respecte al candidat burgès 'd'esquerra' López Obrador, de la coalició *Por el bién de todos* liderada pel PRD.

Sens dubte, Fox i Calderón esperaven poder intervenir 'contundentment' en Oaxaca després de les eleccions. Però el frau descarat a favor del candidat dretà i clerical ha estat l'espurna que ha disparat la fractura al si de la burgesia i enrabiat les masses, que ja havien mostrat parcialment la seua desconfiança envers els candidats i la seua indiferència envers el sistema polític corrupte amb una abstenció 20 punts superior a la dels comicis de 1994 i 8 punts per damunt dels del 2000.

López Obrador s'ha vist obligat a obrir una crisi major en l'estat burgès mexicà quan (després d'haver assegurat en la campanya que no impugnaria els resultats) és empentat per la pressió de milers de manifestants, mobilitzats contra el frau, a declarar-se 'president legítim de Mèxic' i anunciar que es farà proclamar com a tal per una 'Convenció Democràtica Nacional' de tots aquells que vullguen acudir el 16 de setembre (dia de les festes pàtries) al Zócalo de Mèxic, D.F. I la crisi és tant més perillosa per al sistema com que a les seues convocatòries de concentració en el Zócalo de Districte Federal acudeixen centenars de milers de persones, bona part de la classe obrera, que cerquen acabar amb el vell estat mexicà, amb la misèria galopant i la subordinació a l'imperialisme ianqui. Manifestants que força aviat descobriran que res d'això té a veure amb el projecte del PRD ni del seu candidat.

En aquest Mèxic bullent, en crisi social i política, amb la burgesia desconcertada i momentàniament dividida, l'estat semiparalitzat, el proletariat recomponent-se després d'anys d'encaixar cops i derrotes, és on s'hi genera l'aixecament d'Oaxaca i l'Assemblea Popular, que li dona cos i el dirigeix.

L'organització de l'aixecament de masses en l'APPO, de moment, ha contrarestat els esforços de la fracció de la direcció magisterial d'Enrique Rueda Pacheco i companyia, per a acabar amb la radicalització de les seues bases i amb la mateixa vaga. Primer, quan la burocràcia assolí fer votar per esgotament, després d'11 hores d'assemblea, la tornada al treball a partir del dia 10 de juliol, tot i això s'aconseguí que el *plantón* fora mantingut pels treballadors sense tasques docents i per l'APPO, la qual cosa garantí la continuïtat fins al 22 de juliol (després del tancament del curs oficial i la tornada dels mestres) uns dies més tard, a finals d'aqueix mes de juliol, la burocràcia sindical maquina un altre intent de trencar l'APPO amb una 'consulta a les seues bases' que plantejava si es desitjava o no continuar lluitant amb l'Assemblea Popular. La resposta massiva estava visible al carrer. L'APPO ja és carn i sang dels milers de mestres acampats en la capital, com ho és de tota la classe obrera, de tot el poble desposseït de l'Estat d'Oaxaca.

No és que l'APPO nasqués 'revolucionària' i amb vocació conscient de convertir-se en una organització de delegats de tots els grups i sectors en lluita, candidata a substituir en el poder a la burgesia. Però la lluita l'empentarà a això per la via dels fets. Els acords inicials de l'APPO són d'allò més reformistes en els seus objectius polítics: la destitució 'legal' d'Ulisses Ruiz i el seu govern (el que permet a la direcció del sindicat de mestres defensar una vegada i una altra les 'negociacions' amb la Secretaria de Governació, amb representants del Senat, etc.). En relació a les eleccions del 2 de juliol, l'APPO quedà, fins i tot, a la dreta de l'assemblea estatal del magisteri (que es pronuncià a favor del boicot), i demanà el 'vot de càstig, ni un vot al PRI ni al PAN'. Cosa que en la pràctica significava el vot al partit burgès 'd'esquerra', el PRD de López Obrador i també de Lázaro Cárdenas Batel, governador de Michoacán, responsable de l'assassinat per la policia estatal de dos vaguistes de Sicartsa.

En un complex procés que ha anat produint acords i preses de decisions força contradictòries, la potència i altíssim nivell de combat i organització del moviment que dirigeix l'Assemblea Popular la va obligant a organitzar el seu propi desenvolupament com a entitat de poder de les masses en lluita i a elevar les seues funcions a les pròpies d'un govern:

"Convoquem tot el poble d'Oaxaca a enfortir aquesta Assemblea Popular d'Oaxaca, constituint assemblees regionals, distritals, municipals i per comunitat o colònia, així com nomenar els delegats que consideren pertinents per a assistir a la pròxima reunió que serà el dia 5 de juliol, al terme de la instal·lació del Govern Popular de l'Estat d'Oaxaca (...)"

Al poble de Mèxic: els diem que en aquesta banda del territori mexicà es gesta una lluita nacional dels treballadors, i que cal enfortir-lo amb mobilitzacions en els seus respectius estats, així com l'assistència amb delegats a la nostra pròxima sessió de l'APPO, així com la solidaritat més diversa que cada organització, sindicat, etc., puguin definir. **Als pobles i treballadors del món:** els cridem a desenvolupar en tot el planeta, una gran solidaritat amb la lluita del poble d'Oaxaca. ” (Acords de l'APPO, sessió de l'1 de juliol)

La lluita per la destitució del governador Ulisses Ruiz, per al que uns dies abans aprovaven arreplegar 'un milió de firmes', els porta a derrocar-lo en els fets. Així, la sessió del 20 de juliol, l'APPO aprova 'la presa indefinida dels tres poders':

“Prendre per temps indefinit la Cambra de Diputats. Prendre per temps indefinit el Tribunal Superior de Justícia de l'Estat i la PGJE. Prendre per temps indefinit la Casa Oficial. Prendre per temps indefinit Finances de l'Estat. Prendre per temps indefinit les capçaleres municipals distritals, les delegacions de trànsit, jutjats, recaptacions de rendes, i ministeri públics.” (Acta de la sessió de l'APPO del 25 de juliol)

A primers d'agost totes aqueixes seus oficials estan a mans de l'APPO, més nou mitjans de comunicació, entre ells la televisió pública de l'estat, Canal 9, ocupada per mil dones. Ràdio APPO emet ininterrompudament des d'una de les emissores comercials preses. Una pàgina web oficial li serveix per a publicar els seus acords en Internet. La premsa parla de més de tres-centes organitzacions socials i polítiques amb delegats en l'APPO i almenys 29 municipis on la població s'ha constituït en assemblea popular i enviat els seus delegats a l'Assemblea de l'estat. S'ha creat una policia municipal pròpia (el *cuero de topiles*), comitès d'autodefensa amb destacaments permanents en els mitjans de comunicació i principals edificis ocupats, *brigadas móviles* que utilitzen vehicles oficials presos. 56 autobusos d'una de les empreses de transport urbà estan sota el control de l'Assemblea Popular...

Ha desaparegut l'administració 'legal' de l'Estat d'Oaxaca. Ulisses Ruiz dicta ordres (més que governar) des de pisos particulars 'discrets', amb telèfons mòbils. No pot aparèixer en públic. La festa gran de l'estat, muntada per a major glòria de les autoritats i lucre de l'hostaleria dedicada al turisme (*La Guelaguetza*) no la pogué celebrar. L'APPO organitzà la seua Guelaguetza Popular, gratuïta, amb desenes de milers d'assistents. **La sessió del 3 de setembre, alhora que aprovà convocar la construcció d'assemblees populars en tot els estats de Mèxic,** decidí:

“llençar un ban de bon govern per a la ciutat d'Oaxaca, una proclama per als 570 municipis i un manifest a la nació, declarant la proscripció del govern d'URO i que el govern s'exercirà des del centre històric de la ciutat d'Oaxaca.

Que en els bans es contemple la reactivació de l'economia, seguretat ciutadana, neteja i l'embelliment de la ciutat, ban per al transport urbà i suburbà, ban per a atreure el turisme i un ban per a la convivència harmònica”

La matinada del 21 d'agost s'iniciarà un nou salt qualitatiu en la situació. Un comando de policies ministerials i municipals, a l'estil dels grups de paramilitars dels anys 70, atacà ràdio APPO en les instal·lacions ocupades a una emissora privada, assassinant un treballador de l'organització d'autodefensa. A partir d'aqueix moment, la premsa local publica que *“Oaxaca crema literalment. Hi ha barricades i foc en la major part de la capital de l'Estat. Circular amb cotxe és pràcticament impossible”*. L'Assemblea reconeix cinc-centes barricades, que de nit són ardents. La mateixa ràdio APPO serveix per a coordinar-les. **Les barricades esdevenen permanents i permeten el control complet de la ciutat que encara avui es manté.**

Són els mateixos dies en què López Obrador anuncia que no acceptarà 'en cap cas' la legitimitat de Calderón (radicalisme que poc li durarà) i que els obrers de Sicartsa tanquen la seua vaga amb ocupació amb uns acords molt favorables.

El 23 d'agost la Plenària de l'APPO accepta per primera vegada 'negociar' a Mèxic, D.F., condició que els imposa la Secretaria de govern (ministeri d'Interior) de Fox. La tensió amb la direcció del sindicat de mestres és tal que s'envia una 'Comissió única' però amb una composició paritària de

representants de l'Assemblea Popular i d'aqueix sindicat. El mandat inclou que 'la sortida d'Ulisses Ruiz és innegociable'. A dia d'avui (13 de setembre) cap acord ha estat assolit, però (de nou) el secretari general de la secció 22 del sindicat de mestres, Enrique Rueda Pacheco, està intentant forçar que la seua organització aprobe per separat una proposta del govern que no contempla aqueixa reivindicació. Un nou moviment de traïció que hauran de superar les masses usant amb renovada energia l'organització assembleària que els ha permès arribar tan lluny com fins el moment.

El desenvolupament dels esdeveniments queda per veure i dependrà en bona part de la capacitat de les direccions traïdores de les organitzacions obreres de tot Mèxic per a mantenir l'aïllament i exhaurir l'Oaxaca revolucionària. Però també dependrà de la recuperació de la iniciativa de l'Estat burgès, amb Calderón al capdavant, que es donarà en la mateixa mesura en què la mobilització popular contra el frau electoral es desactive a mans de López Obrador i els seus agents en la classe obrera (entre ells moltes direccions sindicals del corrent 'democràtic' a què pertany la Secció 22 del SNTE i organitzacions polítiques com *El Militante*).

La qüestió del poder es planteja en tot Mèxic.

Oaxaca no és una illa social ni política dins de Mèxic. La seua Assemblea Popular ha posat a l'ordre del dia, davant dels treballadors de tot el país, la qüestió de qui ha de governar. I cada un dels seus actes la resol a crits: ni aquest ni aquell president d'aquest o aquell partit burgès. Són les masses les úniques que poden resoldre els seus propis problemes, amb les seues organitzacions de delegats elegits i revocables, destruint els instruments del vell estat burgès, creant el seu propi estat. Perquè això és l'APPO: l'embrió del possible estat obrer, l'organisme de naturalesa soviètica més desenvolupat que s'ha vist en moltes dècades en tot el planeta, la qual cosa ha fet entrar Oaxaca per la porta gran de la història del moviment obrer. Per aqueixa raó, cada militant obrer, cada revolucionari, de Mèxic i de qualsevol país, està obligat a estudiar i analitzar el seu desenvolupament, les seues mesures organitzatives, les febleses, els perills, els enemics interns, les contradiccions que recorren els acords de cadascuna de les seues sessions, en relació a les posicions de cadascuna de les classes enfrontades. I per la mateixa raó, és **responsabilitat màxima i peremptòria de totes les organitzacions que es reclamen de la classe obrera mexicana, dels treballadors urbans, dels camperols pobres, mobilitzar les masses de tot el país per la victòria d'Oaxaca, amb els mètodes organitzatius superiors de les masses d'Oaxaca.**

Només així les forces que a l'interior de l'APPO busquen incansablement conciliar amb la burgesia i acabar amb l'aixecament podran continuar essent superades. Només així es podrà impedir a la burgesia aixafar la rebel·lió. I en aqueix camí podrà aconseguir-se la confluència de forces de tots els sectors disposats a lluitar per acabar amb el sistema econòmic, social i polític que dessagna el poble de Mèxic destinat a la misèria creixent en l'interior del país o a l'emigració il·legal als Estats Units.

La necessitat del partit obrer revolucionari

No existeix a Mèxic un partit obrer revolucionari. Si existís lluitaria per nugar tot el moviment obrer, totes les organitzacions dels oprimits, en l'objectiu d'organitzar la solidaritat i defensa de l'aixecament d'Oaxaca, proposant la creació d'organismes de front únic que poguessen esdevenir noves Assemblees Populares. Si existís un partit així combatria amb ferocitat contra la subordinació de la classe treballadora i les seues organitzacions a l'Estat i als partits de la burgesia, ja siguen aquests el PRI o el PRD; combatria perquè el sindicalisme obrer trenqués definitivament amb el *charrismo* priista, però també amb les noves versions de dirigents 'democràtics' que, com alguns dels actuals de la secció 22 SNTE, s'atterreixen davant de la revolució i corren a demanar perdó a l'enemic, traint la seua classe. En definitiva, posaria totes les seues forces i el seu coneixement de l'experiència del proletariat mundial al servei de l'organització de les masses de Mèxic, per a convertir tot Mèxic en una Oaxaca, per implantar un govern dels obrers i camperols que llence al femater de la història l'estat burgès i destruisca el sistema capitalista, que òbriga el camí de la revolució en tots els països del continent americà, dels futurs Estats Units Socialistes d'Amèrica Llatina.

No hi ha semblant partit a Mèxic, però sí els materials per a construir-lo. En Oaxaca són els homes i dones que han construït l'APPO, que la defensen heroicament de tots els intents de traïció. En la resta del país, són els obrers, els joves, els treballadors urbans i els camperols pobres que miren i aprenen d'Oaxaca, que esperen el seu torn, que cerquen organitzar-se per a la lluita. Per això la tasca més urgent a Mèxic, és reagrupar tota l'avantguarda per a construir un partit revolucionari, part d'una internacional obrera revolucionària, capaç de menar les masses a la presa del poder.

VISCA L'ASAMBLEA POPULAR DE LOS PUEBLOS DE OAXACA!

- TOTA LA CLASSE OBRERA, TOT EL POBLE DE MÈXIC,
PER LA VICTÒRIA D'OAXACA!
- NI ULISSES RUIZ NI RECANVI,
TOT EL PODER A L'ASAMBLEA POPULAR DE LOS PUEBLOS DE OAXACA!
- LA RESPOSTA AL FRAU ELECTORAL NO ÉS LÓPEZ OBRADOR,
ÉS L'EXTENSIÓ I CENTRALITZACIÓ DE LES ASSEMBLEES POPULARS A TOTS ELS NIVELLS PER TOTS ELS ESTATS DE MÈXIC
- PER LA LLIBERTAT IMMEDIATA I SENSE CONDICIONS DE TOTS ELS PRESOS POLÍTICS!
- PER LA DISSOLUCIÓ I DESARMAMENT DE TOTS ELS COSSOS REPRESSIUS. DESARMAMENT DELS SICARIS D'ULISSES RUIZ I DE LA BURGESIA
- PER UN GOVERN DELS OBRERS I CAMPEROLS DE MÈXIC!
- PER LA REVOLUCIÓ SOCIALISTA EN TOTA AMÈRICA LLATINA!
- PER LA REPÚBLICA MUNDIAL DELS CONSELLS OBRERS!

Grup Germinal, en defensa del marxisme

Estat Espanyol, a 13 de setembre del 2006

Contacta amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es

Pàgina web allotjada en: <http://www.revolution-socialiste.info/germinal>

Formem part del *Col·lectiu Revolució Permanent* c_revolucionpermanente@yahoo.es